

Abstrakt

Po vojenské intervenci na Ukrajině v roce 2014 a rychlé nekrvavé anexi Krymu uznalo mezinárodní společenství Rusko jako experta v oblasti hybridní války. Probíhající konflikt na Donbasu, který rozpoutala Moskva během druhé méně úspěšné hybridní kampaně, však zůstává bolestivou otázkou nejen pro Ukrajinu, ale také pro Rusko, které musí zvládat nákladným důsledkům, aby neprohrálo na východě Ukrajiny a nejdůležitější ve své nehlášené válce se Západem. Tato diplomová práce provádí komparativní analýzu dvou ruských modelů hybridní války: (1) na Krymu; (2) na východní Ukrajině a zaměřuje se na následující výzkumné otázky: Proč byla ruská hybridní válka na Krymu úspěšnější než na Donbasu? Jaká opatření může stát přijmout, aby zlepšil svou schopnost čelit hybridním útokům? Zjištění ukazují, že navzdory přítomnosti společných faktorů, různé stupně úspěchu a výsledky obou případů přičítá skutečnosti, že úspěšné využití celého spektra hybridní války závisí nejen na určitých nezbytných podmínkách, ale také na příznivých charakteristických rysech zóny konfliktu a několika kritických prvcích. I když se hybridní taktiky v jednotlivých zemích a regionech liší, je postavena na využívání zranitelnosti nepřítele, jeho slabých stránek v politickém systému, správě, ekonomiky, vojenské sféry a společnosti, které mohou být do určité míry charakteristické pro jakýkoli stát. S ohledem na rozsah domén, ve kterých útočník vede hybridní válku, nejvyužívanější zlomové linie a inherentní slabosti cílové země, navrhuje tato práce doporučení pro zlepšení schopnosti států čelit hybridním útokům.